

SARAH JIO

Vzpomeň si na

Láisku

motto román

Vzpomeň si na lásku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

motto

Sarah Jio

Vzpomeň si na lásku

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARAH JIO

Vzpomeň si na

lásku

Praha 2020

Přeložila Květa Palowská

Copyright © 2016 Sarah Jio
Translation © 2020 Květa Palowská
All rights reserved.

*Published in the United States by Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC, New York.*

*Ballantine and the House colophon are registered trademarks of
Penguin Random House LLC.*

Cover photography © AK – Media / Songdech Kothmongkol /
Shebeko / Julia Sudnitskaya / Africa Studio / Shutterstock.com

ISBN 978-80-267-1806-2 (epdf)
ISBN 978-80-267-1807-9 (epub)
ISBN 978-80-267-1808-6 (mobi)

Staré lásce i nové, ale hlavně té, která trvá navždy.

„Mějte dost odvahy uvěřit lásce zas a znovu.“

– *Maya Angelou*

JEDNA

15. listopadu 2008

„Ale ne, proč tohle *pořád* dělám?“ postěžuji si svému snoubenci Ryanovi, sotva vejdemo do restaurace.

„A co, miláčku?“

„Zapomněla jsem kabelku v autě.“ Právě jsme zaparkovali na parkovišti s obsluhou a oknem vidíme, jak Ryanovo bílé BMW odjíždí. „Já pro ni zajdu, ty moje sklerotičko,“ řekne a políbí mě na tvář. „Mezitím se usad'. Hned budu zpátky.“

V Le Marche, francouzské restauraci na Čtvrté avenue, kde mají obsazeno na pět měsíců dopředu, jsme měli před čtyřmi lety svoje první rande. Ryanovi se tehdy nějak podařilo sehnat stůl, stejně jako jej sehnal dnes večer. Zdá se, že můj snoubenec umí hory přenášet.

„Chci, abys měla po všech stránkách skvělý večer,“ řekl, jakmile mě překvapil rezervací. Načež sáhl po mojí ruce, jako by ji už nikdy nechtěl pustit. Na prsteníku se mi třpytil mnohem větší diamant, než jaký jsem si přála. Vezmeme se v červenci, ve Fairmontu.

„Máte rezervaci?“ zeptá se obsluha, když odkládám kabát.

„Jistě,“ odpovím. „Stůl pro dva. Na jméno Winston.“ Těžko uvěřit, že za několik měsíců budu paní Winstonová, pokud ovšem přijmu Ryanovo jméno. On by byl rád a já do určité míry také. Totiž, tohle je rodina *Winstonových*, blízkých přátel Gatesů a Nordstromů. Takovému jménu se člověk nevyhýbá.

Já jsem ale odjakživa Kailey Crainová. *KC*, i když mi tak nikdo neřekl, no, odhadem od šesté třídy. Přesto je těžké svoje jméno jen tak opustit. Pevně zavřu víčka, pak je znovu otevřu a snažím se zahnat vzpomínku, která se dere na povrch.

„Tudy, prosím.“ Hosteska mě vede k nenápadnému stolu pro dva. Zamžourám oknem ven a všímám si, že světla vypadají v dešti jako diamanty. Seattle je možná stará prošedivělá dáma, ale pod pokrývkou z oblaků se stále třpytí. Nervózně si stáhnou krátký rukáv šatů na pravém rameni níž, jako vždycky, když se bavím s lidmi, s nimiž Ryan vyrostl. Můj snoubenec není dvakrát nadšený obdivovatel mého tetování a řekla bych, že já už taky ne. Kůže před deseti lety obarvená inkoustem je nápadnou připomínkou minulosti, která se nestala budoucností, snů, jež vyprchaly. Nedokázala jsem si je udržet, ale slovo *toujours*, které francouzsky znamená „navždy“, přesto zůstává na mojí kůži jako vypálené znamení. Pohladím si rameno a zalituji, že neexistuje kouzelný zmizík.

Usadím se, telefon položím na stůl a sleduji, jak venku přecházejí dvojice schoulené pod kapucemi a společnými deštníky. Žena něco přes dvacet pevně chytí svého přítele nebo manžela a rozesmátí se vyhnou blátivé louži. Při pohledu na ty dva se v duchu vrátím do doby, kdy mi bylo dvaadvacet a s Tracy jsme se přestěhovaly do

Seattlu. Tehdy jsme měly velké oči a plno ideálů. Věřily jsme v opravdovou lásku a šťastné konce.

Je zvláštní, jak se věci mění.

Zahlédnu svůj odraz v okně. Moje hnědé vlasy dlouhé po ramena jsou kudrnaté a trochu rozlítané a připomenu mi doby, kdy jsem jejich žehlením trávila zbytečně moc času. Ale k čemu to bylo dobré, copak mi Ryan odjakživa neříkal, že se mu moje od přírody kudrnaté vlasy líbí? Stejně jako zelené oči? Můj nos, posetý pihami? Spokojeně se usměju. Můj život je teď úplný, mám práci v *Heraldu*, plánuji, jak přestavím starší dům ve Wallingfordu, ten který jsme koupili s... Ryanem, samozřejmě.

Usmívám se. Ryan vchází do restaurace a s mojí kabelkou.

„Venku se prohání monzun,“ prohodí a podá mi černou kabelku od Michaela Korse, kterou mi koupil loni k Vánocům. Pak si uhladí zmáčené vlasy. *Pohledný*. Tohle slovo ho vystihuje nejlíp. Pohledný tradičním způsobem. Tracyin první dojem, který mi sdělila šeptem na toaletě v restauraci ten večer, kdy jsem je seznámila, byl, že jí Ryan připomíná oživlého zteplého prince z pohádky Walta Disneye. Vypadal tak a nic se nezměnilo. Vysoký, šlachovitý, husté tmavé vlasy: dát mu štít a bílého koně, jako by z oka vypadl princ, do kterého se Popelka na první pohled zamilovala. Jsem šťastná.

Natáhne se přes stůl a vezme mě za ruku. „Zavolal jsem sem předem, abych se ujistil, že mají tvoje oblíbené bordeaux. Nezapomeň, že náš po všech stránkách báječný večer teprve začíná.“

Zlehka si přitáhne mou ruku ke rtům. Usměju se od ucha k uchu.

„Záleží na každé maličkosti,“ pokračuje s laskavým úsměvem. „Zdála ses trochu rozrušená a chci, abys věděla, že jsem s tebou.“

Letmo zavadím prsty o zásrubní prsten a přikývnu. On se ve mně odjakživa vyznal, možná líp než já sama. „Od té doby, co jsem v novinách ke zpravodajství ze života v Seattlu přidala ještě i informace z obchodní a podnikatelské oblasti, mám v práci peklo,“ odpovím. „Tlačí na mě, abych napsala sérii reportáží o Pioneer Square.“

První ze tří dílů vyšel dnes. Nepochybuji, že Ryan text četl, ale domluvili jsme se, že nebudeme vyjadřovat protichůdné názory v oblastech, kde se naše profesní zájmy rozcházejí. On je bystrý muž, dost inteligentní na to, aby věděl, že výhradami k mému článku by zkazil večer ještě dřív, než vůbec začal.

V zájmu hladkého průběhu večere raději směřuje rozhovor k názorům jiných, kteří v tuto chvíli nesedí u našeho útulného stolu pro dva. „Řada mých kolegů si myslí, že by tu oblast v okruhu šesti bloků měl někdo odpálit dynamitem, chápeš.“

Zavrtím hlavou. „A to říkáš ty nebo tvůj tým pro řízení rizik?“

„Ono je těžké ignorovat skutečnost, že tam člověk potkává jenom narkomany a tuláky. A každé dva kroky šlápne do lejna.“

„Hmm,“ přemítám, zda uspokojení nad tím, že si stojím za svým případem, převáží nad Ryanovými romantickými plány na večer. „Tamější lidé potřebují pomoc a organizace Hope Gospel Mission je jediná, která v té věci něco podniká. Já jsem přesvědčená, že aktivita neziskových iniciativ je z dlouhodobého hle-

diska pro čtvrt' zásadně důležitá. Nemůžeš mi vyčítat, že jim chci pomoci, aby mohli dál pracovat.“

Přistoupí k nám someliér, otevře Ryanem předem vybranou láhev červeného a nalije každému sklenku.

„Miláčku,“ řekne Ryan něžně, zatímco upijím vína. „Neznám člověka, který by měl zlatější srdce než ty. Jak bych tě mohl z něčeho obviňovat? Z čeho?“

Pomyslím na citlivý obsah série článků a jakou mi dá práci nedovolit emocím, aby zatemnily nestranný přístup, který se od dobrého zpravodajce vyžaduje. Dnes odpoledne jsem natáčela rozhovor s ředitelkou mise, jistou Melisse. Podsaditá žena se mi dívala do očí a v podstatě žadonila, abych chránila organizaci právě před developery, s nimiž Ryan spolupracuje – staviteli dychtivými narychlo splácet levné bytové domy a zrušit přitom životně důležitá útočiště stovek bezdomovců.

Je pravda, že čtvrt' Pioneer Square je poněkud zpustlá a zástavba by vnesla do ulic nový život, ale Ryan vykreslil obraz místa, které jsem kdysi dávno milovala a nikdy nepřestala mít ráda, v příliš chmurných barvách. Každý, kdo měl soucit se ztroskotanci, viděl, že plán na zásadní proměnu čtvrti nejen zavře dveře organizaci Hope Gospel Mission, ale bude mít za následek také demolicí tisíců přístřeší pro osoby s nízkým příjmem a dvou azylových domů. A jednání mezi developerskými společnostmi, jejichž finanční vyhlídky Ryan v mnoha případech zajišťuje, a městem Seattle tudíž uvízla na mrtvém bodě.

„Mám dojem, že mi současný stav věcí vyhovuje,“ řeknu. „Ve čtvrti vládne atmosféra starého Seattlu. Jsou do drsné končiny, já vím. Ale opravdové. A spousta lidí tam má svůj domov.“

„Bydlelas tam?“

Jeho otázka patří k těm, na které bych raději neodpovídala, a tak horlivě znovu skládám ubrousek na klíně.

„Ne,“ řeknu po chvíli. „Ale znala jsem někoho, kdo tam žil.“

Nepovím mu, že můj zájem stran *někoho* mě v tu dobu úplně přemohl, požíral mě jako rakovina. Vyždímala jsem z Googlu, co se dalo. Ale *Cade*, jak se zdálo, nepustil jen mě. Zřejmě zmizel z povrchu zemského. To všechno je ale minulost.

Ryan podezíravě zvedne obočí. „A kdo je ten dotyčný?“

„Nikdo,“ prohlásím a toužím změnit téma. Nemám zájem rozebírat svůj předchozí milostný život, stejně jako nebažím po informacích o tom jeho, zvláště co se týká ženy, s níž chodil přede mnou: jižanské krásky Vanessy, jejíž otec a Ryanův táta, oba realitní makléři s kontakty na Východním a Západním pobřeží, byli nejlepší kamarádi s šlechtickou krví. Vanessa byla jasnou kandidátkou na titul paní Winstonová, dokud jsem se ovšem do Ryanova života nepřipletla já a nezničila jejich společné plány. Jen si představte, jak se tvářili: „Mami, tati, tohle je Kailey. Já ji miluju. A má tetování!“

Když jsem se v začátcích našeho vztahu snažila pochopit celou situaci, Ryan se vyjádřil stručně a jasně: „Oba dobře víme, že Vanessa a já jsme se k sobě nejlíp hodili jako kamarádi. Vyrostli jsme spolu.“

„Ale ona tě pořád miluje,“ namítla jsem.

Ryan zavrtěl hlavou. „Už ne.“

„Ryane,“ prohlásila jsem, „já jsem žena. Všimla jsem si, jak se na tebe dívala v Západní Virginii.“ Přijela s rodinou do Greenbrieru na každoroční šaškárnu, které se

Ryan s rodinou a přáteli účastnili po generace. Muži golf, ženy lehký oběd. Já jsem to martyrium přežila jen díky tomu, že jsem přemluvila sympatického číšníka, aby mi rýznul ledový čaj bourbonem.

Duchové, tak říká Tracy těmhle láskám z mladých let. Nesmíme jim dovolit, aby nás strašili.

Dívám se, jak se můj pohledný snoubenec narovná na židli. Ano, my dva pocházíme z různých míst a každý vidíme svět jinýma očima. On mě inspiruje a já bych jinak na spoustu věcí nepřišla. Ale to, co formovalo naši minulost, zůstává. Ryan je moje přítomnost. Jsem vděčná, že se naše kdysi oddělené cesty sešly, svedly nás dohromady. Dnes večer. Neodvolatelně. Navždy.

„Tolik tě miluju,“ zašeptám a posunu dlaň po bílém ubrusu a vezmu ho za ruku.

„Já tě taky miluju,“ řekne a přísahám, že naléhavost jeho slov cítím v duši.

Zatímco mluví, na okna cáká déšť. Za drobnou škvírou v zatažené obloze září úplněk, zoufale se snaží vynořit ze svého oblačného pláště. Superúplněk, říkala Tracy, lékařka se svéráznou zálibou v mystice. Neustále vykládala o astrologickém zatmění, které zřejmě probíhá dnes večer. Jakkoli mě astrologie vůbec nezajímá, Tracyiny každodenní zprávy v koutku duše zbožňuji. Alternativní poznatky tak nějak snesu, když je pro mě opatrně probere a uspořádá moje nejlepší kamarádka.

A teď přemítám, jestli je možné přičítat Ryanovu podrážděnost metafyzickým vlivům. Upiji další doušek hedvábně jemného a zároveň ostřejšího vína a zmíněná myšlenka přetrvává. Uvnitř sklenky zaslechnu mnohé prozrazující šum a vzpomínka vyplouvá na povrch. Zastrčím ji jako vždy někam daleko, kam patří.

Dávno jsem přestala cítit bolest v srdci, s níž jsem žila tak dlouho.

Možná jsem tu záležitost neuzavřela, ale došla jsem k jisté moudrosti. Každý, kdo měl někdy zlomené nebo třeba jen pošramocené srdce, se poučil, že skutečnost je definitivní. On odešel. A já jsem si uvědomila, že když chce někdo zmizet, tak ať jde.

Ryan mi dolije sklenku a začne vyprávět o tom, co dnes zažil. Zdrženlivě mi vylíčí nepříjemnou příhodu, kdy jeho spolupracovník usnul během porady s prezidentem společnosti. Schylovalo se k maléru, věc mohla mít nepříjemnou dohru, ale Ryan tajně zapnul budík na mobilu a na poslední chvíli kolegu probudil. Dojatě mhouřím oči nad jeho laskavostí. Můj obličej roztává do úsměvu.

„Jsem šťastná,“ řeknu z náhlého popudu. Slova mi vyletí z úst nebo možná ze srdce. Nedokážu je zadržet. „S tebou je mi tak báječně.“

„Mně s tebou taky,“ řekne.

Pípne mi mobil a upozorní na novou hlasovou zprávu, ale neposlechnu si ji a raději uložím telefon do kabelky.

Ryan zamrká a mávne rukou na servírku, ta se za okamžik objeví u našeho stolu. „Mohu dostat Negroni?“

„Ano, pane,“ řekne dotyčná a obrátí se k baru.

Podělíme se o lososa s brambory opékanými na kachním sádle a porci krevet. „Jsou trochu překořeněné,“ prohodí Ryan, sotva ochutná. „Nezdá se ti?“

Ryan má smysl pro dobrodružství, což je pro snoubence zapálené příznavkyně jídla nutnost, a přesto na rozdíl ode mě nesnáší pálivou chuť. Přisahám, že když jsem mu poprvé připravovala snídani, málem jsem mu způsobila na jazyku popáleniny třetího stupně. Zrovna

tak se nesetkalo s nadšením tabasko, které jsem mrskla do vajec, abych jim trochu dodala grády. Zkušenost mě poučila.

„Nechceš si objednat něco jiného?“ Navrhnu, ale Ryan odpoví, že mu úplně stačí ke štěstí, když pozoruje mě, jak si jídlo vychutnávám. Mluvíme o svatbě. Občas se odmlčíme, zabloudíme pohledem každý do jiného kouta a zvažujeme zásadně důležitou maličkost, která by druhému nikdy nepřišla na mysl. My dva se navzájem doplňujeme. Je to příjemné a milé. Takový je život s Ryanem a takový bude až do konce našich dnů. Dopiju další sklenku vína a s vínem vychutnávám i pocit spokojenosti.

Ryan zaplatí a vezmeme si kabáty. „Nechceš tady počkat, než vyzvednu auto?“ nabídne, než si zapnu černý vlněný kabát a převezmu zbytek předsvatebního dortu, dárku od šéfkuchaře, který nám naše servírka opatrně zabalí do krabice.

Přestalo pršet, ale teplota klesla. „Jsi tak pozorný,“ řeknu. „Díky, miláčku.“

Sleduji, jak v dokonale padnoucím obleku odchází. Víím, že jsem šťastná. Pohledný chlap. Úspěšný, zábavný, oči jen pro mě. Takový je Ryan. Zhluboka se nadýchnu a přikývnu si.

Venku za oknem se vousatý bezdomovec přiblíží ke dvojici, která také čeká na auto. Ti dva se obrátí, zjevně naštvaní, a odcházejí jiný směrem. Dotyčný se stáhne a usedne se zkříženýma nohama na chodník.

Uvaděč u vchodu zakroučí hlavou. „Promiňte. Jakmile se začnou potloukat kolem, je těžké se jich zbavit.“

„Možná má jenom hlad,“ řeknu. „Nemáte pro něj v kuchyni nějaké zbytky?“

Muž znovu zavrtí hlavou. „Nic ve zlém, slečno, ale nejsme žádná vývařovna pro chudé. A kromě toho, oni většinou chtějí jen peníze, nejspíš na drogy.“

Vím z vlastní reportážní činnosti, že tahle poznámka hodně zevšeobecňuje. Bezdomovectví není možné svádět výhradně na zneužívání drog. Existují stovky jiných důvodů, proč se lidé ocitnou na ulici. Ale tím, že budu prosazovat tenhle způsob uvažování v tisku, prospěji věci mnohem víc než spontánní konfrontací.

Vyjdu na chodník a opatrně si prohlédnu dotyčného. Je až nepříjemně vyzáblý, oblečení na něm visí. Uvědomím si, že držím v ruce sáček se zbylým jídlem, a přikročím blíž. Škoda že mu nemohu nabídnout nic jiného než dezert, ale v dortu jsou koneckonců i vajíčka.

„Promiňte,“ řeknu. Zdá se, že mě neslyší, a tak ho oslovím znovu, poněkud hlasitěji. „Promiňte, mám tady trochu jídla. Nechcete... Nechcete si je vzít?“

Vzhlédne. Přistoupím blíž, a jakmile se naše pohledy střetnou, zmocní se mě dojem, že je mi ten člověk nějak povědomý, ale nedokážu ho nikam zařadit. Vzápětí upustím tašku a ta mi žuchne k nohám na deštěm smáčený chodník. Mozek mi pracuje na plné obrátky a vzpomínky se vyvalí jako dokumenty z převrácené kartotéky. Jestli mě muž taky poznává, pohledem nedá nic najevo. Zablíkají reflektory a slyším brzdící pneumatiky. Ohlédnu se. Ryan právě zaparkoval. Nato se muž skloní k tašce a vytáhne krabičku s jídlem. Chvíli se na ni dívá, pak ji váhavě otevře. Vidím mu na očích, že má hlad. Pak sáhne po dortu a nacpe si ho do úst. Na vousech mu ulpívají drobky.

Ryan stáhne okénko. „Všechno v pořádku, Kailey?“

Kývnu hlavou a o krok ustoupím. Pak ledabyle přeždu k autu a nasednu.

Neřeknu Ryanovi, že vůbec nejsem v pořádku.

Neřeknu mu, že toho muže znám.

Zamlčím, že dotyčný se jmenuje *Cade* a býval mojí životní láskou.

DVĚ

19. dubna 1996

„Věříš na spřízněné duše?“ zvedne ke mně Tracy hlavu. Leží na futonu v našem pronajatém bytě v Seattlu a v ruce drží knihu. Jakmile jsme zahlédly stěnu z neomítnutých cihel a panoramatická okna, okamžitě jsme si prostor zamilovaly, třebaže byl menší než můj dětský pokoj. Dva lidé nemohou obývat garsonku o rozloze necelých jedenácti a půl metrů čtverečních, ale čerstvé absolventky, které právě ukončily školu a chtějí bydlet v neúžasnějším domě na První avenue s výhledem na Elliot Bay, musí dělat ústupky. Tracy naštěstí nechrápe.

„Ne,“ odpovím a pozoruju, jak obratně kmitne zápěstím a stáhne dlouhé tmavé vlasy gumičkou do volného uzlu. Je nedbale elegantní. Má vysoko posazené lícni kosti, pružnou postavu a osobitý styl, díky kterému by si vydělala spoustu peněz jako modelka, jenomže ona by si raději vydloubla oči, než aby pózovala před objektivem.

V Chicagu jsme bydlely spolu a po skončení studií se obě dlouze zadívaly do mapy Spojených států a ukázaly prstem na Seattle.

O týden později jsme si sbalily věci, naložily je do starého subaru s rozbitým stereem, které patřilo jejímu tátovi, a vyrazily napříč Spojenými státy (za příšerně falešného zpěvu, jímž jsme si krátily dlouhé hodiny jízdy) do nejdeštivějšího města v Americe. Ještě ten měsíc jsem získala místo elévky ve zpravodajství *Seattle Herald*, Tracy se celé dny učila k přijímačkám na lékařskou fakultu. Žily jsme si svoje nezralé sny.

„Vysedávání po večerech doma k ničemu *nevede*, zlato,“ řekne Tracy, odloží knihu a posune si brýle na nose.

Naliju si šálek z kávovaru, který mi babička koupila v supermarketu, když jsme spolu týden po mém ukončení školy vyrazily nakupovat, a plesknou sebou do oválného, notně odřeného červeného křesla z Ikey. My dvě jsme reklama na tenhle obchodní řetězec.

„Četla jsi svůj horoskop?“ zeptá se Tracy.

„Tracy, vždyť víš, že já takovým věcem nevěřím.“

„Jasně. V tom případě ho přečtu za tebe.“ Vezme ze stolku noviny, obrátí několik stran a pak minutu potichu čte. „No teda!“ vyjekne nakonec. „Čeká tě nová láska.“ Přikývne. „Ale píšou tady ‚musíte se jí otevřít‘. Nezůstávejte doma, udělejte něco spontánního nebo nečekaného. Nikdy nevíte, koho můžete potkat.“

Protočím oči.

„Pojď dnes večer s námi!“ prohlásí Tracy.

Chodí s jistým Markem a ten právě vykonává praktičtější stáž z oboru chirurgie na Univerzitě ve Washingtonu. Je vysoký, má prořídlé vlasy a hlasitě se směje. Pokaždé když spolu ti dva tráví volný večer, což nebývá často, Mark vodí Tracy na koncerty nebo do divadel, případně na procházky kolem jezera Green Lake. Občas mě napadá, že bych takového Marka taky potřebovala.

Říkám si, že by se mi líbilo, kdyby mě někdo vzal do divadla, na farmářský trh nebo na symfonii. „Mark sehnal lístky na Mazzy Star, do Crocodile.“

„Pokud kývnu, znamená to, že mě čeká rande naslepo?“

„Noo,“ dodá Tracy potutelně, „jde i jeho kamarád Eric.“

„Já nevím,“ řeknu a sleduji trajekt, který pomalu opouští zátoku.

„Jen pojď,“ nabádá mě Tracy. „Už proto, že se ti Mazzy Star líbí.“

„Já je zbožňuju,“ zakřením se.

Kývne. „Tak jo. Domluveno.“

Právě se dalo do deště. Krčíme se s Tracy a Markem pod plátěnou stříškou před klubem, kde tetovaná žena s krátkou ofinou a kroužkem v nose zkontroluje naše lístky. Uvnitř je tma a z reproduktorů nad našimi hlavami se line náladová hudba. Ovzduší je plné kouře a každý třetí člověk v našem okolí předvádí svoje omšelé martensky. Zbožňuju Seattle.

„Eric přijde každou chvíli,“ oznámí Mark. „Můžu vám objednat něco k pití, holky?“

„Já si dám vodku se sodou,“ řekne Tracy.

„Pro mě to samé,“ dodám a Mark poslušně přikročí k barovému pultu.

Tracy do mě dloubne loktem. „Mark tvrdí, že Eric patří k nejlepším lékařům v nemocnici.“

Pokrčím rameny.

Tracy se usměje. „Jen si užij. A kdo ví, třeba ti nakonec doopravdy padne do oka. Navíc –“

Udělám krok a vtom do mě někdo vrazí. Dotyčný drží fotoaparát s obrovským objektivem, a jakmile blesk

zhasne, nechá přístroj klesnout. „Jé, promiňte,“ prohodí s úsměvem. „Nevšiml jsem si, že tam stojíte.“ Je o trochu starší než já, má tmavé vlasy a na bradě náznak strniště. Vysoké boty a vybledlá kostkovaná košile svědčí o tom, že muž má něco společného s hudební scénou, nicméně je na něm cosi nevšedního. Podle toho, jak se usmívá, nedokážu říct, jestli je sebevědomý nebo namyšlený. Nebo obojí.

„Takhle nasvícené pódium vypadá dobře, že?“ Opět zvedne fotoaparát k očím a blesk v rychlém sledu několikrát zazáří. „Hope má mimořádně podmanivý hlas,“ prohlásí. „Ale je skromná, chápete? Nepatří k těm primadonám, které jsou přesvědčené, že jsou pro hudbu božím přínosem.“

Přimhouřím oči. „Mluvíte, jako byste ji znal.“

„Vždyť taky jo.“ Jeho úsměv patří jen mně.

Domyšlivý. Rozhodně.

„Před pěti lety jsem ji přivedl do svého hudebního vydavatelství,“ řekne. „Šlo jen o sólové album, ale hřeje mě pomyšlení, že ji tenhle počín trochu vytáhl nahoru.“

„Do vašeho hudebního vydavatelství?“

Mrkne. „Dělám v šoubyznysu.“

Šoubyznys.

„Měla byste slyšet její demonahrávku,“ pokračuje. „Čirá magie.“ Zlehka si poklepe na hrud'. „Taková, kterou člověk cítí.“

„Jak to myslíte?“ zeptám se ho obezřetně, zaujatá tématem.

Přistoupí o krok blíž. „Dobrá hudba vás *dojme*. Dokonce *změní*.“ Vezme moji ruku a přiloží mi ji k hrudi. Na pažích mi naskočí husí kůže. „Přesně tady. Nadaný umělec dokáže vytvořit hudbu, která člověka

zasáhne do srdce.“ Pustí moji ruku, ale já si ji dál tisknu k hrudi. „V každém případě jsem takový typ zpěvačky odjakživa hledal.“

Mark se vrátí s pitím. Nechám ruku klesnout.

„Já jsem Cade,“ řekne, aniž ze mě spustí oči. Podá mi ruku a v tu chvíli mám dojem, jako bychom byli v klubu sami.

Vlažně ji stisknu. „Kailey Crainová.“

„KC,“ řekne s úsměvem.

Mark si odkašle. Všimnu si, že vedle něj stojí vytáhlý chlápek s tmavými vlnitými vlasy. Na sobě má společenskou košili nasoukanou do džínů o pár centimetrů kratších, než by bylo záhodno. „Kailey, tohle je *Eric*.“

„No,“ dodá Cade s předstíranou rychlou úklonou, „bylo mi potěšením. Užijte si koncert.“

Cítím na sobě Ericův pohled. „Totiž... Marc říká, že jste spisovatelka,“ vyhrkne dychtivě.

„No jo.“ Upiji ze sklenky. Drink je silný a páchne jako dezinfekční roztok, při polykání se trochu otřesu. „Pracuju jako reportérka pro *Herald*, ale moje oblíbené téma je jídlo.“

Bezděčně zabloudím pohledem k místu, kde teď postává Cade s dlaní na rameni přitažlivé blondýny. „A co vy?“ prohodím a přiměji se pohlédnout zpátky na Erica. „Jaké oblasti se v chirurgii věnujete?“

„Chodidlům,“ odpoví.

Dám se do smíchu, ale sotva si všimnu, že jeho výraz se nemění, nikde ani stopy po úsměvu, okamžitě se zarazím.

„Hmm, tak vy nežertujete? Vážně se specializujete na... zmlknu, abych se vzpamatovala, „chodidla?““

„Ano,“ odpoví a tváří se naprosto vážně. „Možná jsem předpojatý, ale myslím si, že prsty na nohou, kotníky a paty jsou nejúžasnější části lidského těla. Nemyslíte?“

„Víte,“ úporně se snažím potlačit smích, „já bych řekla, že jsem o... ehm... chodidlech nikdy nijak zvlášť neuvažovala. Ale nejspíš jsou... vážně skvělá, že? Donesou nás, kam potřebujeme.“

Sklouzne pohledem k mým nohám. Skupina, která působí jako předskokan, mezitím začne hrát píseň, kterou nepoznávám. Dav spustí bouřlivý potlesk. Po dvou písničkách se ke mně doktor nohař nakloní blíž. „Možná to bude znít trochu troufale,“ pronese s úsměvem, „ale vsadím se, že vy máte určitě nádherná chodidla.“ Zvedne obočí. „Moc rád bych je někdy viděl.“

Pití mi málem zaskočí v krku. „Totiž,“ začnu a nenápadně se sunu vlevo, „mám dojem, že potřebuju ještě jeden koktejl.“

„Donesu vám ho,“ nabídne se doktor přes chodidla.

„Kdepak,“ vyjeknu překotně. „Je tam ohromná fronta. Já... si pro něj zajdu sama.“

Přikývne a pořádně si přihne piva, které pomalu ucučává, načež se obrátí, aby něco řekl Markovi. Toho bych v tu chvíli nejraději sprovodila ze světa. Tracy jakbysmet. Proklostím si cestu k baru a objednáám si další vodku se sodou, tentokrát dvojitou.

„Já si dám to samé,“ prohlásí zničehonic vedle mě Cade.

Nervózně se na něj usměju a obrátím se k podiu.

„Tak jak probíhá první rande?“

„Já nejsem na rande,“ ohradím se.

„Ale no tak, vy dva máte napsáno na čele, že jste se sešli poprvé,“ prohodí s pobaveným úsměvem.

„Totiž,“ připustím, „když to musíte vědět, jde o velmi nešťastně ušitou boudu, se kterou jsem nesouhlasila.“

„A tak jste utekla k baru.“

„Přesně tak.“

„Co dělá ten týpek?“

„Je doktor, specialista...“ na malý okamžik zmlknu a ušklíbnu se, „... na chodidla.“

„To není možné.“

„Ale je. Chtěl vidět moje!“

„Tragédie.“

„Ryzí.“

Barman se vrátí se dvěma vodkami se sodou, a než se zmůžu na odpor, Cade nechá připsat moje pití na svůj účet.

„Víte co,“ nadhodí a upije doušek, „mám nápad.“

„Jaký?“ zeptám se zvědavě.

„Co kdybyste mě nechala, abych vaše rande překazil?“
Povytáhnou obočí.

„Totiž mám na mysli to vaše nerande. Co takhle utéct do zákulisí?“

„Do zákulisí?“

„Přesně tak. Můžete sledovat koncert z nejlepšího místa a vyhnete se dalšímu laškování s doktorem Krátkou nohavicí.“

„Že měl krátké kalhoty?“

„Rozhodně. V některých zemích jsou snad i zakázané,“ dodá.

Rozesměju se.

„No, tak co vy na to?“

„Proč ne, a pojďme si tykat,“ dodám nakonec s obezřetným úsměvem.

Vezme mě za ruku a provede davem k tmavým dveřím, které splývají s černými stěnami. Projdeme dlouhou chodbou a najdeme místo na gauči z boku pódia.

„Docela dobré, že?“ Po několika dalších písničkách nastoupí Mazzy Star a spustí úvod ke skladbě Fade into You.

„Tuhle písničku zbožňuju,“ řeknu.

„Já taky,“ dodá Cade.

Pohybuje rukama do rytmu, jako kdyby držel imaginární hudební nástroj. „Tamburína,“ pokračuje. „To byla vynikající syntéza.“

„Bez tamburíny si Mazzy Star neumím představit,“ podotknu. „Tenhle zvuk k nim patří.“

Přikývne a zvedne ruku, jako by chtěl pokynout klavíru, který spustí vzápětí. „Tohle je nejlepší přechod,“ podotkne.

„Ty jsi určitě hudebník, že?“ nadhodím.

Zavrtí hlavou. „Kdepak, nepřečtu ani notu. Hudbě zkrátka tak nějak rozumím.“ Přiloží si dlaň k hrudi. „Cítím ji, jak už jsem říkal.“ Na okamžik se odmlčí, načež dodá: „Přímo tady.“

Měla bych věnovat pozornost kapele, ale nemůžu z něj spustit oči.

„Poslouchej tenhle verš,“ řekne tiše. „Chci tě v tvém nitru držet za ruku.‘ To je nádherný text. Pokaždé mě dostane.“

Přikývnu. „Já jsem tuhle píseň objevila na škole. Pouštěla jsem si ji pořád dokola.“

„Co podle tebe znamená?“

Chvilí mlčím, po druhém drinku si připadám, jako když se vznáším. Zavřu oči a krátkou chvílí se rozpomínám na své naivní představy o lásce.

„Myslím si, že je řeč o touze spočívat v absolutním spojení s milovanou osobou. Jako třeba když jsi v sousedním pokoji a dotyčný ti chybínebo sedíš přímo vedle něj, a přesto pociťuješ ohromnou touhu být...“

„Být mu ještě blíž,“ dokončíme větu jako jeden muž.

Usměju se a podívám se stranou. Cade zabloudí očima zpátky k pódiu. Pak mě vezme za ruku. Dovolím mu to.

TŘI

15. listopadu 2008

Zazvoní telefon. Srdce mi divoce tluče. Upřeně pohlédnu na hodiny v kuchyni. Ukazují 23:34. Měla by ses probudit, Tracy. Vzbud se. Vzbud se.

„Prosím?“ Její hlas zní vyčerpaně a nevrle.

„Díky, žes to zvedla,“ zašeptám.

„Kailey,“ řekne otráveným tónem. „Doufám, že je to aspoň důležité. Mám celý týden pohotovost. *Právě* jsem zavřela oči.“

„Promiň.“

„Počkat, proč šeptáš?“

„Nechci vzbudit Ryana. Hádej, koho jsem dnes večer potkala.“

Zívne. „Dám se poddat.“

„Poslouchej, Tracy. Potkala jsem *Cadea*.“

„*Cadea Cadea*?“

„Ano, *Cadea. Cadea*.“

„Určitě to byl on?“

Nahoře na schodech zaslechnu vrznutí. Přejdu po špičkách za roh, abych viděla, jestli se nevzbudil Ryan. Všechno v pořádku. Je to jen Eddie, můj stárnoucí černý labrador. Stojí na podestě. Je mu jede-

náct, ale povahou se nezměnil, pořád se chová jako štěně.

„Určitě,“ zašeptám. „Ale vůbec nebyl ve své kůži, Tracy. On... on mě ani nepoznal!“

„Co tím chceš říct?“

„Dnes večer stál venku před restaurací jako... jako...“
Na chvíli zmlknu. Téměř ze sebe to slovo nedokážu vypravit. „Jako bezdomovec.“

„To nechápu,“ řekne Tracy.

„Sama jsem ho málem nepoznala, jak je zarostlý,“ pokračuji. „A oblečený byl ve špinavých hadrech. Nevěděla jsem, co mám po všech těch letech udělat nebo říct. Po tom, jak najednou zmizel. Žila jsem v přesvědčení, že přesídlil do nějakých šílených končin, třeba do Austrálie, nebo se oženil, nebo *cokoli*.“ V očích mě pálí slzy. „Ale mám dojem, že se dostal do pořádného maléru, Tracy. Muselo se mu přihodit něco příšerného.“

„Hmm. A Ryan to ví?“

„Ne,“ odpovím. „Zatím. Byla jsem úplně omráčená. Zkrátka jsem... nemohla.“

„Co hodláš podniknout?“

„Musím mu pomoci,“ zašeptám a kroutím hlavou nad hrůznou situací.

„Ale jak, Kailey? Co když je na drogách? Co jestli je nebezpečný? Nebo třeba...?“

Zavrtím hlavou. „Ne. Cade nikdy nemůže být nebezpečný.“

Tracy chvíli mlčí. „Chceš, abych šla s tebou?“

„Ano,“ odpovím a setru si z tváře slzu. „Mohla bys?“

„Jasně,“ ujistí mě.

„Já jsem ho milovala, Tracy,“ zašeptám. „Tolik jsem ho milovala.“

„Já vím, zlato. Vzpomínám si. Všechno si pamatuju.“

Když se probudím, do pokoje proudí oknem světlo. Obrátím se a zabořím obličej do polštáře.

„Dobré ráno,“ zavolá Ryan příjemným hlasem z koupelny. Kolem pasu má ovinutý ručník. Na svalnaté hrudi se mu lesknou kapky vody.

„Kolik je hodin?“ zeptám se vysíleně.

„Půl desáté. Takhle dlouho jsi nespala celou věčnost. Jsem rád. Potřebovala sis odpočinout.“

Protáhnu se a tehdy se mlha zvedne a v mysli se znovu vynoří události včerejšího večera. Před restaurací jsem potkala Cadea. Nervózně se posadím na posteli a Ryan mezitím vklouzne do džínů a trička a hodí sebou vedle mě. „Co máte na dnešek v plánu, nastávající paní Winstonová?“

Nakrčím nos. „Ryane, vždyť víš, že jsem se ještě nerozhodla, jestli změní jméno.“

Na okamžik se zatváří dotčeně, ale rychle se vzchopí. „Chápu, že tahle volba patří k nejdůležitějším, jakou kdy v životě uděláš. Jsem na tebe pyšný a chci, abychom sdíleli společné jméno jako znamení, že jsme si jeden druhého vybrali.“

„Když to vnímáš takhle,“ řeknu, opět užaslá nad jeho romantičností, „jak mohu odmítnout? Slibuji, že se rozhodnu brzy.“

Chvíli mě hladí po krku. „Mám ti dojít pro něco k snídani?“

„Líná nedělní rána s tebou mám ze všeho nejraději,“ řeknu, „ale v tuhle chvíli se mi honí hlavou spousta starostí a nemůžu si dovolit odpočívat. Brzy má vyjít druhý díl série a já jsem ještě ani nedokončila rešerše. Obchodní stránka věci je pro mě novinkou a nemůžu si dovolit

žádné začátečnické chyby. “Nedá se říct, že vyloženě lžu, spíš jen neříkám celou pravdu. Plánovala jsem rozhovory s některými stálými obyvateli Occidental Parku, který je součástí Pioneer Square.

„Dobře,“ řekne. „Mám ti něco přinést?“

„Ani ne,“ odpovím. „Upřímně řečeno, mám ještě plný žaludek od večere. A musím si najít chvíli na Tracy. Určitě nedá jinak, než abychom si spolu vypily alespoň kávu.“

Přikývne, políbí mě na čelo a zamíří ke dveřím. Sotva jeho kroky utichnou a zaslechnu klapnutí dveří, sáhnu pro mobil a zavolám Tracy.

„Zašla bys na skok?“

Zaúpí. „Nemůžu si ještě aspoň hodinu pospat?“

„Ne,“ prohlásím neodbytně, jak si může dovolit jen dobrá kamarádka. „Potřebuju tě, Tracy.“

„Tak jo,“ řekne a dlouze zívne. „Dej mi čas, abych se oblíkla a možná vstříkla do žil trochu kávy. Přijedu během půlhodiny.“

„Díky.“

„Kailey, mluviš, jako bys to ani nebyla ty.“

„Vždyť taky nejsem,“ přiznám poctivě. „Můj život se právě obrátil naruby.“

Stlačím píst svého french pressu, naliju kávu do mimořádně velkého hrnku a zkroušeně přejdu do obýváku, kde se svezu na pohovku. Eddie se ke mně přikrade a položí mi hlavu na klín, jako to dělával před mnoha lety, když byl ještě štěně. Stejně pokládá hlavu na klín i Cadeovi. Zvednu hlavu a vtom zaslechnu vrznutí dveří.

„Kailey?“

„Pojď dál,“ řeknu. „Díky, že jsi přišla.“

Jde rovnou k věci. „Vyklop mi všechno.“

„Takže,“ začnu a odložím hrnek, „jak už jsem řekla, zašli jsme s Ryanem na večeři do Le Marche a tam, přímo před restaurací, stál Cade.“

Tracy přikývne. „A byl to určitě on?“

„Jsem si tím jistá,“ řeknu. „Nebo si aspoň myslím, že jsem.“

„Je to dlouho, Kailey,“ řekne. „Ten chlap možná jenom vypadal jako Cade, co říkáš? Nebo jsi na něj zrovna myslela a došlo k přenosu myšlenek? A tys pak viděla jeho tvář v obličejí toho bezdomovce. Takové věci se dějí, chápeš. Mluví o nich jasnovidci.“

Vzdychnu. „Já nevím.“

„Je vůbec pravděpodobné, aby nám celá léta žil takhle přímo pod nosem a my ho nepoznaly?“ pokračuje Tracy.

„Já vím, že se to zdá nemožné,“ řeknu. „Ale viděla jsem jeho oči. Ty oči znám.“

Tracy kývne. „V pořádku, tak zajedeme do města a uvidíme, co můžeme udělat.“

„Co můžeme udělat?“

„Sehnat mu nějakou pomoc, sociální služby, takové věci.“

Kývnu. Přemýšlím o všech kontaktech, které jsem navázala během sbírání dat pro reportáž na Pioneer Square, ale zároveň jsem napůl ochromená. „Tracy, já vůbec netuším, odkud začít.“

„Ze všeho nejdřív si s ním promluvíme. Uvidíme, co nám poví. Jestli vůbec o naši pomoc stojí.“

„A když nebude chtít, abychom mu pomohly?“

„Pak je to jeho volba. My můžeme jenom přijít s nabídkou.“